

Els fills de la mitjanit

Salm Rushdie

Vaig néixer a la ciutat de Bombai... fa molt de temps. No, això no val, la data no es pot esquivar: vaig néixer a la Clínica Particular del Dr. Narlikar, el 15 d'agost de 1947. I l'hora també compta. Doncs bé: a la nit. No, convé ser més... Al punt de mitjanit, de fet. Les manetes dels rellotges s'unien en respectuosa benvinguda quan jo vaig arribar. Va, deixa-ho anar, deixa-ho anar: a l'instant precís en què l'Índia assolía la independència, jo entrava a tomballons en aquest món. Va haver-hi sobresalts. I, a l'altra banda de la finestra, castells de focs i multituds. Pocs segons després, el meu pare es va trencar el dit gros del peu; però aquest accident va ser una mera insignificança si el comparem amb el que em va passar a mi en aquell tenebrós moment, perquè gràcies a les ocultes tiranies d'aquells rellotges que em saludaven amb placidesa vaig ser misteriosament emmanillat a la Història, i els meus destins, indissolublement encadenats als del meu país. Durant les tres dècades següents, no hi hauria escapatòria. Els endevins m'havien profetitzat, els diaris van celebrar la meva arribada, els politicastes van ratificar la meva autenticitat. A mi em van deixar sense veu ni vot en la qüestió. Jo, Saleem Sinai, després diversament anomenat Nasdemocs, Carabrut, Calbet, Muntanyamunt, Buda i fins i tot Bocí-de-lluna, m'havia embrancat profundament amb el Destí —en el millor dels casos, una implicació perillosa. I aleshores no sabia ni eixugar-me el nas.

RUSHDIE, Salman. *Els fills de la mitjanit*. Traducció de Joan Sellent. Barcelona: Empúries, 2002, p.

9

Traduït per Joan Sellent